

XVII

След кацането на планетата Тарк с интерес оглеждаха околните сгради с висящи градини. Още с първите впечатления можеше да се усети изключително високото ниво на развитие на времевиците. Законите на гравитацията не бяха важни за техните конструкции, поне така изглеждаше, въпреки че гравитацията беше почти равна на тази на Земята. Цели сгради, паркове и малки езера се изкачваха едни над други в необикновена хармония.

Обаче Тилен никога досега не си беше блъскал много главата с архитектурата като изкуство.

– По-добре е да побързаме – подхвърли той, обаче Прот продължаваше с интерес да се оглежда наоколо.

– Проверявам сродството с нашите естетически наклонности – поясни той.

Но след като забеляза набръчкването на челото на Тилън при споменаването на сродство от този вид, добави още:

– Добре е да се знае по какво си подходдаме и какви общи наклонности имаме с индивидите от новата среда.

Непринуденият разговор насърчи и Шена, а той, в свой стил, се поколеба, т. е. размишляваше на глас по въпроса, дали да решат най-напред да потърсят липсващите космически кораби или да се запознаят с тази цивилизация и да се погрижат за собствената си кожа, което, според него, би било най-разумно.

– Достатъчно! – Прот прекъсна развързката на дебата. – Музеят на космическите летателни апарати, според цялата информация, с която разполагаме, е най-

интересен за нас, защото трябва да научим нещо повече за тяхното технологично развитие.

* * *

При пристигането си пред сферичната сграда с няколкокилометров диаметър, където трябваше да се съхраняват забележителности от всички краища на вселената, Прот с интерес се заглежда наоколо:

– Фуу, колко оживено е тук. Истински мравуняк. Гигантската сграда сред красиво устроени паркове направи силно впечатление дори и на Тилън.

– Красиво, няма що! В тази сфера, значи, са сложени по-малките космически апарати, а по-големите – на полигоните зад нея.

Прот с интерес оглеждаше всичко, от устроените паркове, зелени площи и декоративни дървета до интересните конструкции и множеството времевици. Едни се разхождаха, други в програмата си имаха някакви игри. Доста забавно беше да ги гледа човек.

– Имат доста добър усет за красива околна среда и приятна атмосфера.

Шена се присъедини към разсъжденията на Прот, а също и Тилън, макар и по малко по-различен начин, по-точно, повече гледайки привлекателна времевичка.

– С тези времевици можем добре да си допаднем, нали? – каза той с весела непринуденост.

– Външно времевиците доста приличат на нас. По-важно ще бъде да ни допадне техният начин на разсъждение – Прот продължи да размишлява. – Светът на ценностите на тяхната цивилизация за нас е най-важен и засега все още доста голяма загадка.

След влизане в гигантската сфера стигнаха до голяма зала с тридесетметров холографски пространствен дисплей, който показваше вътрешното разположение на музея. На разположение бяха множество тематично завършени експозиции, така че след кратко съвещание, избраха обичайния маршрут на обход на изложениите забележителности, експозицията с комплексно представяне на отделните цивилизации, при което роботизирани кукли с външност на съществата от тези цивилизации обширно представяха обичаите на коренните жители и степента на тяхното развитие. Разбира се, там имаше доста интересно за Земята, обаче всичко беше прекалено много за еднократно разглеждане и след няколко часа, увлечени в разглеждането, трябваше малко да си отдъхнат. И за отдиха времевиците се бяха погрижили добре. Навсякъде беше пълно с помещения за почивка, развлечение и дружески срещи. Влязоха във възможно най-близкото и застанаха пред необикновени маси с реещи се в средата плотове. Около тях всичко беше пълно с полусфери и цилиндри за поставяне на свободно висящи седалки и облегалки по желание. Времевиците можеха много интересно и удобно да ги подредят и също така да ги пригледят към броя на отделните компанияки около реещите се плотове. Само че малко по-различни бяха масите край стената с по-голям или по-малък холоприемник за приемане на различни програми.

Гени беше привлечена от любовната история в съседния холодисплей, а Тилън – от показваните спортни състезания. От спортното предаване можеше да се видят и пълните стадиони и общият интерес на времевиците към спорта. Прот огледа всичко поред. Всичко го интересуваше. А докато събираше впечатления, за миг,

бегло, едва доловимо, забеляза изплъзващ се поглед. Някой ги държи под око. Обаче това се очакваше.

По-неочаквано беше липсата на интерес у другите времевици към тях. Вероятно чужденците не означават за тях нищо ново.

– Прот! – приглушено го повика Мими и леко го ритна с крак. – Виж в холодисплея до зелената колона в ъгъла.

Прот се обърна. В отдалечения може би на петнадесет метра холодисплей забеляза изображението на космически кораб.

– По дяволите, това е ПЪТЕШЕСТВЕНИК 127 – просветна му при бегло показаната подробност, но още в следващия миг картината се промени. Бързо трябваше да се добере до холодисплея. Вече искаше малко по-бързо да мине покрай един широкоплещест мъж група тромаво придвижващи се времевици, когато усети ръка на рамото си:

– *Вие сте чужденец, нали?*

Очите с изплъзващия се поглед гледаха в него. Този път гледаха с по-твърд и решителен поглед. Прот, въпреки това, погледна към холодисплея. Обаче той се намираше прекалено далеч.

– *Интересуват ви програмите?* – натрапилият се събеседник упорито го задържаше. Да се отърва грубо от него или какво, помисли си той. Точно в този момент да му се лепне... разбира се, иска да му осуети достъпа до холодисплея.

– Извинете за момент – учтиво се извини той, – с голямо удоволствие бих разговарял с вас, само че отивам до холодисплея.

Обаче следващата му крачка беше спряна от малко по-висок времевик.

– *А накъде сте се забързали така, чужденецо?*

След няколко думи вече беше обкръжен от трима времевици, разбира се, много любопитни, защото всичко ги интересуваше. Откъде идваше, как се чувства, харесва ли му на тяхната планета и т. н. Накъдето и да се обърнеше, не можеше да се измъкне от този кръг необичайно дружелюбно настроени времевици. Би могъл да се изтръгне от тях само с безсрамна решителност. Обаче... ако имат задължението да го пазят, по-скоро под въпрос беше това какви резултати биха дали грубите действия.

След това времевиците станаха по въздържани, по-точно по-малко непринудени. Накрая можа без гробности да се измъкне и да си пробие път до холодисплея. Обаче прекалено късно. В програмата вече беше някакво спортно състезание.

„Затова лесно се отървах от тях – помисли си той, – обаче как да проверя истинността на картината на нашия липсващ космически кораб?“ Набързо огледа най-близките времевици и се обърна към един младеж с изразителен нос, слабо, издължено лице и външно с поумерен, достъпен изглед.

– Какво показваха преди малко в холодисплея? – попита той въздържано и спокойно.

Младият времевик с интерес го погледна:

– *А, в новините ли? Може би дори вас. Нали сте земляни?*

– Да – потвърди Прот с леко кимване.

– *Радвам се.*

– Да не би по програма да даваха космическите кораби на земляните?

Времевикът с усмивка погледна край него.

– *Може би. Не следях внимателно.*

Прот погледна назад. Група натрапчиво приказливи времевици се беше спряла на няколко крачки встрани.

Младежът поглеждаше ту към Прот, ту към времевиците и пак към Прот.

– *Мога ли да ви помогна с нещо?*

Прот завъртя отрицателно глава.

– Бих искал да видя онова холопредаване за нас.

– *Е, вижте, можете отново да изискате това съобщение. Искате ли да го видите?*

Прот потвърди с привидно равнодушие:

– С голямо удоволствие.

* * *

На въпроса на Мими за показаното в холодисплея, Прот леко завъртя отрицателно глава:

– Вероятно са ни споменавали в новините – и като размисли, продължи: – Не можях навреме да се приближа до холодисплея. Забавиха ме. Иначе, след това получих запис на новините, обаче в него нямаше нито помен за нашите липсващи космически кораби. А в онова холопредаване абсолютно сигурно видях кораба ПЪТШЕСТВЕНИК 127. Защо, по дяволите, крият това от нас? Оставиха ни да се движим свободно, а от друга страна такава... не знам как да го кажа... намеса или криеница...

– Хайде да се правим на тъпи и да ги проучим, доколкото можем – след кратка пауза предложи Шена. – По всяка вероятност ще бъдем принудени и бързо да предприемем мерки и тогава ще бъде добре да знаем кое какво е във всичко това.

* * *

– Хей, момчета! – Тилън с оживено ръкомахане ги викаше да го последват. Смехът му обещаваше нещо забавно. – Долу имат нощни барове – поясни той. Обаче в отговор на поканите си получи само хладна въздържаност. Причината за това беше само това, че всички последни събития внесоха прекалено голяма несигурност и притеснения. – Секс или нещо такова по времевишки. Хайде да ги разгледаме и от тази страна.

Сериозното настроение поради съмнението в показаното холопредаване и прикриването на техните липсващи космически кораби, се поддаде пред любопитството. Шена иначе напомни още нещо за сметка на състоянието в момента и това, дали избраната тематика е подходяща, обаче на подканата да предложи нещо по-смислено, замълча и след известно време попита:

– Каква е програмата?

– Не знам, нека да я видим.

След това последваха още няколко разменени мнения и някои колебания по отношение на изгубеното време за забавление, та до окончателното решение в полза на гледането.

* * *

Полутъмните помещения с бързо редуващи се цветни образи и разни видеокартини по стените напомняха на нощните клубове на Земята.

– Доста оживено е тук – Шена показа към входа, над който се полюляваше образът на привлекателна времевичка: – Да отидем там!

– Е, хайде да погледнем насам – с усмивка се

съгласи Прот.

Влязоха в кръгла зала, където цветни образи по стените, тавана и колоните при движението и изчезването си красиво хармонираха с холокартините във вътрешното пространство и пораждаха усещане за движение през живо събитие. Изключително находчиво беше това сменяне на цветовете и прозрачните холокартини. Преливаха се от една завършена художествена творба в друга, съвсем различна от предишната.

И тук имаше реещи се маси с навалица от времевици около тях, само че бяха разположени по-нагъсто из цялото помещение. Програмата сигурно беше интересна, защото почти всички места вече бяха заети, а предимно по-млади времевици, въпреки навалицата, продължаваха да пристигат през входовете. В последния момент успяха да си намерят малко място в края на залата.

– Да постъпим като местните жители – каза Тилън и си поръча питие по примера на съседната маса.

* * *

Обявеното с пулсираща светлина начало на програмата с изпълнението на прочутата певица и танцьорка Ава, привлече погледите към отвора в стената под тавана, откъдето трябваше да започне програмата си, и пространството се изпълни с тихо очакване, чак до нейното бавно спускане върху рееща се площадка. Заради нея залата беше толкова пълна. Съдейки по първото впечатление, и тя добре съзнаваше това. Самоувереност и непринудена чувственост лъхаха от нея, докато, обляна от сияеща светлина, внасяше весело вълнение с хармоничното ритмично полюляване на тялото си.

На метър и половина над пода реещата се пло-

щадка спря. Помещението още повече се затъмни и Ава в съпровод на музиката зад нея запя с тихия си чувствен глас, като все повече отдадена на екстаза се извиваше в ханша.

– Централната атракция! – подхвърли Прот на себе си и на компанията, като се смееше, и след оживената реакция на мъжката част от компанията, отново продължи да следи програмата.

Ава се движеше на реещата се площадка над главите на посетителите. От време на време се навеждаше към отделни от тях, а след това продължаваше, хвърляше част от облеклото си или някое украшение и с предизвикателен смях гледаше към играта на светлинните фигури над главата си, сякаш тази игра особено я забавляваше. Така бавно обиколи залата и стигна до Прот.

Пред него още веднъж се загледа в онази игра на светлинни фигури. След това коленичи и, съзнавайки своята привлекателност, весело се засмя на глас.

Прот не скриваше възхищението си от симпатичната ѝ външност, когато, след размяна на погледи, ѝ се усмихна, както и повечето преди него, на които прочутата танцьорка беше спуснала погледа си. Обаче този път Ава не продължи веднага обхода си.

– *Чужденец?* – игриво попита тя.

Прот леко кимна в потвърждение.

Ава се усмихна, хвърли му няколко любопитни погледа и протегна ръка:

– *Ще се присъединиш ли към мен?*

Прот безсилно сви рамене:

– Не знам този танц. Не съм го виждал – смеейки се завъртя отрицателно глава. – Няма да мога да ти бъда от помощ – каза още той и бързо плъзна милващ поглед от красивото ѝ лице през пълните ѝ гърди до

загрялото ѝ тяло, и пак я погледна в очите.

Прочутата танцьорка погледна бързото пулсиране на светлинните фигури над себе си.

– *Трябва да продължа програмата, пре-
дупреждава ме* – обясни тя.

Прот оправдателно вдигна рамене, обаче прочутата танцьорка още веднъж повтори своето «хм» и още по-приятно се усмихна:

– *Трябва ми само един мъж, за да изпълня своя танц пред него.*

Сега Прот повтори нейното «хм», обаче със съвсем различна интонация и с още по-различен оттенък в него и огледа близките времевици. Даваха му знак да отиде. Обърна се към Тилън и Шена.

– Върви – насърчи го Тилън, – аз не бих му мислил.

Прот се предаде.

– Нека бъде!

С помощта на предложената ръка на танцьорката отиде до един матрак на реещата се площадка и седна.

Ава се залюля в ханша. Наслаждаваше се на този танц. Някаква радост се изливаше наоколо от нея, чак докато и нейният поглед не стана примамлив, дори похотлив. След това, докато чувствено полюляваше ханша си, устните ѝ се издуха напред под погледа на Прот и многообещаващо допълниха ритмичните вълни в еротичните движения на предизвикателното ѝ тяло, а сексуалната възбуда при срещата на техните погледи вече премина в таен разговор на чувствена хармония и изкипя в страстно пожелаване.

Изпълнението ѝ сигурно много се харесваше на времевиците. Толкова бурни възгласи и разговори придружаваха тяхното възхищение от представлението,

че Шена още не можеше да реши, дали е по-добре да гледа изпълнението на прочутата танцьорка или времевиците. Тяхната реакция го смайваше. Необичайна беше. Развълнува го. И най-добре беше да се обърне към близкия времевик и с хаплив комплимент за сметка на веселото им реагиране на еротичния танц на танцьорката.

– Чудесна е – каза той.

– *Какво?* – времевикът с изненада реагира на неговата бележка.

– Доста интересна е, нали? – продължи с обяснение Шена.

– *Хм, е, да, разбира се, разпали също и чужденеца* – времевикът все още гледаше с подозрение.

Шена отново се усмихна и кимна. Само че не можеше да си обясни реакцията на времевика. Още веднъж погледна Прот, Ава и пъстрата игра на цветните фигури над тях. Нищо неразумно не можеше да се види. Прот, без каквито и да било чувствени излияния, спокойно наблюдаваше танца на Ава. Нищо такова, по което можеше да съди, че танцьорката го е разпалила.

Шена, отново опипом, обясни:

– Предпочитам да гледам нея, отколкото приятеля си.

Обаче след тази бележка времевикът още по-недоверчиво се вгледа в него:

– *Чужденец, а!* – погледът му се изпълни с шеговита насмешка. – *Ваши приятел, а? Не познавате тази игра.*

Шена продължи да се усмихва, въпреки изключително смущаващия оттенък в гласа на времевика.

– Какво искате да кажете? – попита той.

– *Светлинното шоу над площадката на тан-*

цъорката – лицето на времевика необичайно се проясни.

– Аха, доста интересно е, да – Шена, разбира се, беше забелязал играта на светлинните фигури, обаче след като изпълнението на танцъорката започна, не им посвети повече внимание.

Тогава го смути шумно аплодиране. И времевикът край него също заръкопляска.

– Сензори! – неволно изрече Шена.

– *Да, датчици за сексуална възбуда* – безучастно отвърна времевикът, докато наблюдаваше играещите светлинни фигури над реешката се площадка, като бегло погледна Шена. – *Сензорите за сексуалната възбуда откриват емоционалните и сетивните реакции на вашия приятел и веднага ни ги предават чрез светлинното пулсиране на разни фигуративни символи. Да, Ава сигурно много му харесва. Дори и аз не бих могъл да излъча от себе си такава реакция, въпреки цялото си възхищение от тази танцъорка.*

Шена погледна Прот и танцъорката. Съдейки по все по-силното пулсиране на сензорите, трябваше дяволски добре да са си паснали.

– Сензори – измърмори под носа си той, – по дяволите!

– *Ха!* – с непринудено веселие недоверчиво възкликна времевикът. – *Значи, наистина не знае за сензорите на сексуалното желание и дисплея над реешката се площадка!*

И се наведе към компанияката си, явно доста любопитни, по-точно – все по-любопитни...

Шена остана без думи. Как да предупреди Прот? Нищо не можеше да промени. Само на Тилън, Рац и двете момичета обясни действието на датчика за сексуална

възбуда. След това, като размишляваха, поглеждаха ту времевиците, ту Прот. Реакцията иначе беше доста бурна, но нищо не показваше евентуални вредни последици. Нищо неприятно за тяхната мисия не можеше да възникне от това. След това и сами се съсредоточиха върху графичното представяне на сензорните измервания. В края на краищата, при всички положения, досега още не бяха имали възможност да опознаят своя командир в тази светлина.

Овлажнените устни на Ава, облизвани от мекостия ѝ език и още повече под разгорещения поглед на Прот, предизвикателно набъбнаха. Прот усети горещия ѝ дъх на врата си. Прие това обещаващо предизвикателство и спусна жадния си поглед от пълните ѝ гърди до оголения ѝ ханш и след гъвкавите движения на пищното ѝ тяло в бавна сексуална възбуда последва оживена игра на светлинните фигури над дансинга и още по-оживено одобряващо аплодиране от зрителите.

Прот огледа близките лица, видя насърчителни усмивки сред веселото признателно настроение и за миг погледна своите. Малко въздържаното изражение върху лицата на Шена и Тилън леко го изненада и породило у него капчица съмнение за нещо неправилно. Срещна и погледа на Мими. Обаче можа да забележи само още по-силно въодушевление и възхищение, отколкото при времевиците. Усети някакво несъвпадение във всички тези реакции, обаче нямаше време да се задълбочи в подробностите и играта на чувственото разпалване се повтори под все по-горещите погледи, след като и последната част от прозрачното облекло се плъзна надолу по приамливите бедра на танцьорката.